

UKÁZKA: Lully - ATYS - ouverture a prolog

Charles Batteaux: Les beaux arts (1746)

Vazba - české země:

tištěné partitury oper Phaeton a Amadis se dochovaly na zámku ve **Velkých Losinách**, sídle Žerotínů. Dále se zde dochovaly rkp. hlasy z kusů z jiných Lullyho oper. Též skladby a úpravy jeho děl v lobkovické Roudnici.

Zajímavá je také reflexe francouzské terminologie v **hudebním slovníku T. B. Janovky „Clavis ad thesaurum...“ (1701)**, kde je řada odkazů na francouzskou hudební kulturu.

Nejslavnější Lullyho chrámová díla: **Te Deum a Miserere**.

Nejdůležitější Lullyho přínos: **ustavení tragedie lyrique s Quinaultem a comédie-balletu a pastorale s Molièrem**, čímž byl ustaven ve Francii styl buffy, **kodifikování francouzské ouvertury a inovace v interpretaci menuetu v rámci baletů**.

Pětihlasá orchestrální sazba se střídala s tříhlasou dechovou sazbou - trio ze 2 hoboju a 1 fagotu

Velký význam má **recitativ accompagnato a arioso** - zejména pro dramatickosti.

Časté je používání **tónomalby**.

Árie - v nich Lully hojně uplatňoval **malou písňovou formu**, většinou dvoudílnou **AABB**, kde B a B, se lišilo drobnými melodickými variantami a kadencí.

Krátké formy da capo používal pouze v dramaticky nejvypjatějších místech. Častěji používal **prokomponovanou árii**.

Harmonie je v podstatě **diatonická**, chromatika jen ve vypjaté dramaticke a v nárcích.

Kontrapunkt spíše sugerovaný než skutečný.

Pokud se týče tanců, existuje několik, které povýšil na výsostně uměleckou formu: **passepied, rigaudon, bourrée, gavota, především pak menuet a pochod**.

Skloubil **italské elementy**, které si přinesl ze svého rodiště, se zvláštnostmi a **charakteristickými momenty vyplývajícími z francouzské řeči**. Navázal přitom na tradici francouzských ballet de cour a vše skloubil v dramatický celek. **Zavrhl italské bel canto** a dominantní **sólové árie italského typu**.

Synové: Louis de Lully (1664 - 1734), Jean-Baptista Lully (1665 - 1743), Jean-Louis de Lully (1667-1688)

Marc-Antoine Charpentier (1636 v Paříži - 1704 tamtéž)

Na studijní cestě v Římě se stal podle francouzského časopisu **Mercure galante** žákem **G. Carissimioho**.

Od r. 1672 **spolupracovníkem Molièra**.

V r. 1673 zkomponoval Charpentier hudbu k Molièrovì hře **Le Malade imaginaire**. **Při 4. repríze M. zemřel.**

Jedná je o tzv. doktorskou komedii, která měla svou tradici již od středověku a která kvetla též v italské **comedii dell arte**.

Charpentier zhudebnil pro Molièrovu hru **prolog**, který je poměrně rozsáhlý - má asi 20 minut hudby, **scénu operního charakteru** ve 2. dějství, **meziaktní hudbu** následující po 1. a po druhém aktu a **veselou (burleskní) vložku na závěr** (cérémonie des Médecins). Celkem je to asi 80 minut hudby.

Prolog je stejného typu, jaký byl komponován k tragédii lyrique - oslava krále.